

SVATÝ HIPPOLYT, ČERVENÁ MUČEDLNÍCKÁ JINDŘICHOHADECKÁ RŮŽE

Svatoroční muzika 75

Ja - ký to kví - tek čer - ve - ný vi - dí - m v hra - dec - kém ro - lí,

1. Jaký to kvítek červený
vidím v hradeckém rolí,
zajistě byl on barvený
před lety v římském poli,
karafilát nebo růže
zdaliž jest, kdo nám poví?
Kdo jej rozeznati může,
řci, ať se každý díví.
2. Růže jest ovšem červená,
kdo chce pochybovatí?
Hippolytum ji ze jmena
můžeme jmenovatí.
Velice hustá od ctností,
ctnosti ji naplnily,
ukrutníci svou litostí
přepěkně obarvili.
3. Jaká bude vůně její,
jak kořen přehluboký?
Nechť větrove, jak chtí, vějí,
růst však bude na věky.
Ó kvítku převelmi krásny,
ó Hippolyte svatý!
Ty jsi jak dennice jasný,
nebs v rájské pole vzatý.
4. O růže přelibé vůně,
hodná jsi té zahrady,
slouho, Hippolyte, Páně,
v nebeskés přijat hrady!
Tvá krása právě růžová
jak Hradec okrášluje!
Červenost Hippolytová
nebe obveseluje.
5. Ej, tehdy hlasy zdvíhejme,
staří i také mladí,
ke cti patrona zpívejme
ve dne i v noci rádí,
dnešního dne začal kvísti,
když nad tyranem slavné
skrže smrt dostal vítězství,
ó slavme jeho slavně.
6. Vlastní krví jest zalitý
ten kvítek předústojný,
již pro víru tyran litý
vycedil množství hojný.
Přelibá z něho vychází
vůně před tváří Boží,
též v světě jenž se nachází,
všech svatých vůni množí.
7. Ó drahé barvy růžičko,
ó krásu červenosti!
Slyš nás, Kristová perličko,
ať prospíváme v ctnosti.
Po tvé vůni chcem kráčeti,
ty chtěj nám pomáhati,
o tvých chvalách nemlčeti,
tebe vychvalovati.
8. Naposledy prosbu naši,
ó Hippolyte, přijmi!
Z bity, jenž zem Česká snáši,
Jindřichův Hradec vyjmi.
Odvrať hlad, mor, nakažení,
bys byl ode všech chválen,
k věčnému přived' spasení,
my tě vzýváme, amen.

za - jis - tě byl on bar - ve - ný před le - ty v řím - ském po - li,

ka - ra - fi - lát ne - bo rů - že zda - liž jest, kdo nám po - ví?
 ne - bo rů - že
 ne - bo rů - že

Kdo jej ro - ze - zna - ti mů - že, řci, ať se kaž - dý dí - vi.